

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem, se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2010, č. j. 18 Cad 167/2007 - 168,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Františku Drlíkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 960 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 9. 2007, č. X, kterým byla uvolněna od 2. 12. 2003 výplata částečného invalidního důchodu žalobci podle ust. § 54 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), s tím, že tento důchod činí 4790 Kč měsíčně, od ledna 2004 podle nařízení vlády č. 337/2003 Sb. ve výši 4877 Kč měsíčně, od ledna 2005 podle nařízení vlády č. 565/2004 Sb. ve výši 5160 Kč, od ledna 2006 podle nařízení vlády č. 415/2005 Sb. ve výši 5456 Kč měsíčně a od ledna 2007 podle nařízení vlády č. 461/2006 Sb. ve výši 5820 Kč.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 27. 5. 2010, č. j. 18 Cad 167/2007 - 168, žalobu směřující proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 9. 2007, č. X, zamítl, neboť neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované.

Krajský soud v Ostravě vycházel z následujícího skutkového stavu:

Žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 9. 2007, č. X, uvolnila žalobci výplatu částečného invalidního důchodu žalobci v souladu s ust. § 54 zákona o důchodovém pojištění, a to od 2. 12. 2003. V odůvodnění rozhodnutí bylo uvedeno, že žalobce je podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Šumperku ze dne 3. 8. 2007 nadále plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění od 28. 7. 1999 a jelikož žalobce doposud neuplatnil žádost o plný invalidní důchod, byla uvolněna výplata částečného invalidního důchodu od 3. 8. 2004, tedy tři roky zpětně, kdy se podrobil vyšetření zdravotního stavu. Žalobce byl vyzván, aby se neprodleně obrátil na příslušnou okresní správu sociálního zabezpečení ohledně sepsání žádosti o plný invalidní důchod. Dále bylo uvedeno, že nárok na doplatek důchodu za dobu před 3. 8. 2004 žalobci zanikl podle ust. § 55 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Žalobce včas podanou žalobou ke krajskému soudu v Ostravě se domáhal, aby mu žalovanou byla vyplacena částka za období od 2. 12. 2003 až do 1. 10. 2007 ve výši poslední valorizace 5820 Kč, v celkové výši za 47 měsíců 273 540 Kč.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl Krajský soud v Ostravě k závěru o nedůvodnosti podané žaloby. Soud vzal za prokázané, že žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 10. 2003, č. X, zastavila žalobci podle ust. § 53 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, výplatu částečného invalidního důchodu od 2. 12. 2003 s odůvodněním, že výplata byla zastavena, protože se žalobce nepodrobil vyšetření zdravotního stavu, přestože byl na možnost zastavení výplaty důchodu upozorněn. Poté, kdy tak žalobce učinil, vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 4. 9. 2007, č. X, kterým byla uvolněna od 2. 12. 2003 výplata částečného invalidního důchodu žalobci podle ust. § 54 zákona o důchodovém pojištění s tím, že tento důchod činí 4790 Kč měsíčně, od ledna 2004 podle nařízení vlády č. 337/2003 Sb. ve výši 4877 Kč měsíčně, od ledna 2005 podle nařízení vlády č. 565/2004 Sb. ve výši 5160 Kč, od ledna 2006 podle nařízení vlády č. 415/2005 Sb. ve výši 5456 Kč měsíčně a od ledna 2007 podle nařízení vlády č. 461/2006 Sb. ve výši 5820 Kč, a s tím, že nárok na doplatek téhož důchodu žalobci před 3. 8. 2004 zanikl.

Žalovaná rozhodla v souladu se zákonem, že nárok na doplatek částečného invalidního důchodu podle ust. § 55 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění před 3. 8. 2004 zanikl. Doplatek částečného invalidního důchodu za dobu od 3. 8. 2004 do 1. 10. 2007 ve výši 203 997 Kč byl žalobci poskytnut, jeho požadavek na vyplacení finanční částky za období od 2. 12. 2003 až do 1. 10. 2007 v požadované výši je nedůvodný.

Soud proto v tomto ohledu uzavřel, že neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované, a proto žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2007, č. X, zamítl.

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2010, č. j. 18 Cad 167/2007 - 168. V podání ze dne 13. 7. 2010 a jeho doplnění z 14. 7. 2010 téměř nečitelného obsahu stěžovatel namítl, že rozsudek je zcela zmatečný, byl vynesen v jeho nepřítomnosti a byl vydán vyloučeným soudcem Krajského soudu v Ostravě dr. Indráčkem podle § 8 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost je podávána podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Dále stěžovatel uvedl, že soud porušil stěžovatelova práva zaručená Ústavou ČR - čl. 3, čl. 4, čl. 10 a čl. 96 odst. 2 a Listinou základních práv a svobod - čl. 1, čl. 3 odst. 3, čl. 30 odst. 1, čl. 31, čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2 a čl. 38 odst. 2. Tato práva jsou závazná a mají přednost před zákonem a argumentací soudu. Krajský soud v Ostravě podle stěžovatele při svém rozhodování porušil § 39 odst. 1 a § 64 s. ř. s., a rovněž § 83 odst. 1 a 2 písm. d) a § 103 o. s. ř. Současně stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení „jeho“ advokáta Mgr. Františka Drlíka pro řízení o kasační stížnosti. Usnesením krajského soudu ze dne ze dne 30. 8. 2010, č. j. 18 Cad 167/2007 - 195, byl stěžovateli ustanoven pro řízení o kasační stížnosti advokát Mgr. František Drlík a tímto usnesením byl vyzván k doplnění podání ve věci kasační stížnosti stěžovatele ze dne 13. 7. 2010 a uvedení v jakém rozsahu a z jakých důvodů je kasační stížnost podávána a kdy bylo stěžovateli napadené rozhodnutí doručeno, a dále aby uvedl konkrétní skutečnosti, ze kterých je dovozována podjatost soudce JUDr. Petra Indráčka a uvedl, kdy se žalobce dozvěděl o skutečnosti, z níž se podjatost tohoto soudce dovozuje. Ustanovený zástupce k výzvě soudu uvedl, že rozsudek doručený 13. 7. 2010 napadá v celém rozsahu výroku a toliko zopakoval tvrzení stěžovatele s odkazem na § 8 odst. 1 s. ř. s., že rozsudek byl vydán vyloučeným soudcem, který rozhodoval v téže věci a ve věci samé v prvotním soudním řízení. Soud se neřídí právním názorem a závaznými pokyny Nejvyššího správního soudu. Napadený rozsudek neměl být vůbec vydán, není v něm nic pravdivého a nelze se s ním ztotožnit. Soud stěžovateli zakázal pracovat, odepřel mu právo na zabezpečení ve stavu hmotné nouze a při neschopnosti k práci. K důvodům kasační stížnosti zástupce stěžovatele výslovně uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů daných ustanovením § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. a podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel rovněž konstatoval, aniž by konkretizoval svá tvrzení, že soud porušil práva stěžovatele zaručená Ústavou ČR - čl. 96 odst. 2 a Listinou základních práv a svobod - čl. 30 odst. 2, čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2 a čl. 38 odst. 2. Tato práva jsou podle mínění stěžovatele závazná a mají přednost před zákonem a naprosto zmatečnou argumentací soudu. Soud je povinen projednat věc v přítomnosti stěžovatele. Ustanovený zástupce uvádí, že mu byl jeho klientem udělen výslovný pokyn k tomu, aby uvedenou argumentaci do doplnění kasační stížnosti zahrnul. Svá tvrzení pak stěžovatel prokazuje přiloženými listinami s tím, že nejpodstatnější v nich vyznačil červeně. S ohledem na tyto skutečnosti proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud usoudil následovně:

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel výslovně namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s., v doplnění kasační stížnosti uvádí dle pokynu stěžovatele ustanovený zástupce důvod podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. a dále důvod podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší

správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku důvodnou. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud správně posoudil právní otázku a neshledal nezákonnost rozhodnutí žalovaného, kterým byla uvolněna od 2. 12. 2003 výplata částečného invalidního důchodu žalobci. Ostatně stěžovatel ani neuvádí, v čem konkrétně spatřuje nezákonnost rozhodnutí krajského soudu.

Stěžovatel dále uplatnil důvod kasační stížnosti odpovídající § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Ani tuto námitku neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou. Nejvyšší správní soud neshledal, že by v řízení před žalovaným byla porušena stěžovatelova procesní práva a ustanovení o řízení před správními orgány. Pokud stěžovatel odkazoval, a to bez jakékoliv konkretizace či upřesnění na jednotlivá ustanovení Ústavy, Listiny základních práv a svobod, s. ř. s. či o. s. ř., pak z jejich pouhého výčtu nelze nijak dovodit, zda k jejich tvrzenému porušení došlo či nikoliv a námitka jejich porušení je proto nedůvodná.

Třetím okruhem námitek stěžovatele odpovídajícím důvodům podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bylo přesvědčení stěžovatele, že řízení před soudem bylo zmatečné, neboť je vydáno vyloučeným soudcem podle § 8 odst. 1 s. ř. s., který již rozhodoval opět neveřejnými rozsudky v prvotním soudním řízení. V dané věci podle rozvrhu práci rozhodoval soudce Krajského soudu v Ostravě JUDr. Petr Indráček, který nebyl vyloučen z projednávání a rozhodování této věci, jak bylo rozhodnuto pravomocným usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2010, č. j. Nao 63/2009 - 146. Ani tato námitka nebyla shledána důvodnou, neboť důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech (myšleno u soudu téhož stupně).

Další stížnostní námitkou stěžovatel uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li taková vada mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Důvodem kasační stížnosti podle stěžovatele v tomto ohledu je skutečnost, že soud rozhodl neveřejně, v jeho nepřítomnosti. Právo na veřejné projednání nebylo žalobci odepřeno vzhledem k tomu, že ve věci bylo nařízeno jednání na den 27. 5. 2010, žalobci bylo řádně doručeno předvolání k jednání, k němuž se žalobce nedostavil. Soud neshledal důvody pro odročení jednání ve smyslu § 50 s. ř. s. na základě nesrozumitelného podání stěžovatele ve

věci dvou žádostí o odročení jednání - dopis ze dne 11. 5. 2010, jenž je doložen na č. l. 159 - 161 soudního spisu, a dopis ze dne 18. 5. 2010, jenž je doložen na č. l. 162 - 165 soudního spisu, a proto jednal v nepřítomnosti žalobce podle ust. § 49 odst. 3 s. ř. s. Rovněž tato námitka nebyla shledána důvodnou.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v postupu Krajského soudu v Ostravě nebylo shledáno pochybení, a proto vzhledem k výše uvedenému byla kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnuta jako nedůvodná.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo žalované České správy sociálního zabezpečení na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. 18 Cad 167/2007 - 195 ze dne 30. 8. 2010 pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát Mgr. František Drlík; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému advokátovi požadovanou odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti toliko za jeden úkon právní služby v částce 500 Kč podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to za doplnění kasační stížnosti ze dne 5. 10. 2010, a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, jak soudu řádně doložil, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 160 Kč. Požadovanou odměnu za první poradu s klientem /§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu/ Nejvyšší správní soud ustanovenému advokátovi nepřiznal, protože uvedená porada nebyla nijak doložena, přestože v jejím potvrzení ustanovenému advokátovi nemohl nijak bránit větší počet věcí v souvislosti se zastupováním stěžovatele, jak ustanovený zástupce uvádí. Ostatně s ohledem na kvalitu doplnění kasační stížnosti, která je pouze opisem obecných a zjevně nedůvodných námitek stěžovatele, aniž by byly zpochybňovány důvody, jež krajský soud vedly k zamítnutí žaloby, je přiznaná odměna za 1 úkon právní služby zcela adekvátní. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 960 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu